

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

¿R. I. P. O.... A. F. P.?

«Angelitos al cielo»

Les angunies de la pau

Els dies passen, i els pressupostos—ordinaris i extraordinaris—del Govern del comte de Romanones, no van endavant. Enfonats en el pantà tangós del Parlament, el carro ministerial no pot tirar envant ni enrera.

Des del punt de vista administratiu, el conflicte és gros. Ni als països bel·ligerants, en mig de la guerra, passen els governants angunies tan grosses. El pobre comte de Romanones, mig malalt i amoïnada del tot, deu trobar que està molt millor a Budapest.

I és que la pau, la trista pau espanyola, té també les seves angunies doloroses. El conflicte d'ara és una de tantes conseqüències de la ineptia dels Governants, de la seva política de braços plegats, de la seva indiferència davant els greus problemes plantejats,

Es aquest un espectacle de decadència. Els partits desfets, les Corts estèrils, els governants sense esma... ¿el poble? El poble jau, indiferent. També porta al damunt la més terrible decadència.

Desconfiances alemanyes

LGÜ, amb símil banal, comparà a l'Alemanya, totalment mobilitzada, amb Esparta. Ja hem dit que el símil era banal. Afegim ara que estava omplert de inexactitud. Però amb ell se volia significar que's produïa per part de l'Estat una justa i severa distribució de feines i funcions i una estoica subordinació de tots els ciutadans als manaments del poder.

Aquesta sensació de voluntat totpoderosa i vertebrada, la va rebre el món, tot llegint les noves que representaven als alemanys marxant a les fàbriques, als camps i també a les trinxeres, amb l'enèrgica i fervorosa disciplina dels dies primers de l'agost de 1914. Els badocs—entre ells el senyor de les comparacions espartanes—tornaren a les velles admiracions per Alemanya, la sola nació amb prou força per a agafar-se el cor i oferir-lo a l'Estat. La màquina formidable tornava a ésser engegada. Setanta mil·lions d'homes, des de els vells a les adolescències, passant per les feminitats, se oferirien al treball i a la tragèdia *perinde ac cadaver*.

Però els alemanys no han percebut les admiracions que per aquí han sentit des de els subtils escriptors fins als porters. Bé és veritat que les abnegacions demanades han d'ésser per ells patides i pels altres admirades. El poble no ha acceptat la lleua amb la seva eterna supersticiosa resignació. ¿Què més pot oferir a la nació implacable, si els braços forts són a la batalla i els febles als tallers? ¿Què donarà que no hagin portat al sacrifici? Els valetudinaris, els minyons sense edat militar, les dones que'ls hi cuidin les llars? Així el poble no és ja com a Esparta, adscrit a un servei, sinó esclaus com en les viles feudals. I una vacil·lació ha respost a la crida en massa, i una desconfiança de que els rics, els senyors, trobin procediments que'ls estalviïn els sacrificis. Esparta esdevé Espanya...

Un diari, el *Worwaerts*, recull aquest sentiment popular d'Alemanya. El *Worwaerts*, ja se sab, és un dels grans diaris germànics, orgue de la Social-Democràcia. Els socialistes, anuncia, s'oposaran a la lleua en massa, si no dona l'Estat una protecció decidida a les dones dels soldats, pujant els salaris en proporció al preu dels queviures i assegurant a les mares el menjar dels fills. El *Worwaerts* representa mil·lions d'obres—tres mil·lions i mig de vots varen obtenir els socialistes en les eleccions d'abans la guerra—i és de creure que aquest sentiment de hostilitat a la lleua nacional, que ell anuncia, s'haurà extès per la classe mitja i agrícola.

Ja no és, doncs, la donació absoluta del còs i de l'esperit a l'Estat, ni tampoc la minuciosa aplicació dels ciutadans, les adequades funcions, que les accepten com en el vell Egipte, ni la fè en l'esforç col·lectiu, ni la igualtat acceptada davant del ranxo i de la feina, ni el càntic del *Deutschland über alles*, clamant en les fàbriques com en les batalles. Alemanya ja no té fè, que l'ha perduda en els ossaris europeus i a la porta dels flequers. Una darrera comminació pot portar-la a una labor d'esclavitud, però ja ron-

dina, ja condiona, ja menaça. ja, després d'aquesta prova, si la victòria no arriba—i no arribarà—el poble alemany pot fer la apel·lació auprema, a la manera llatina.

Primer se digué que Alemanya era Roma ressucitada. Ara ja és Esparta. ¿Quin nom de venciment i de malestrugança cercaran aqueixos escriptors que glosen els telegrams, pindàrics, oblidant que després arribà el telegrama amb les menaces del *Worwaerts*, dels diaris socialistes, que no tenia, naturalment, ni en equivalències, Esparta?

PARADOX

D'esma

Entre els que manen malament ni entre els que obeeixen per força hi ha la més petita orientació. Els de dalt no procuren altra cosa que anar tirant i de passada aprofitant-se; els de baix no pensen en res més que en maldir dels que governen, però guardant-se els punys a la butxaca. L'actuació d'uns i altres no és pas, ni de bon troc, la que convé a Espanya i molt menys en les presents circumstàncies.

Contra les enormitats que es cometien al Marroc no s'aixequen més veus de protesta que les isolades d'En Marcel·lí Domingo, *El Socialista* i poques d'altres; els abusos de les poderoses companyies de transports, entrebancadores de l'indústria i culpables en bona part de la fam nacional, no indignen als més directament perjudicats per la seva ambició desenfrenada; la set criminal de ganancies dels agavelladors d'articles necessaris a la vida, no arrenca de la seva suïcida indiferència a la desgraciada classe mitja que veu cada dia més difícil el seu viure, ni promou protestes de la classe treballadora que ja no viu. Les classes perjudicades pels desacerts, les ambicions i el desenfrè de les classes directores, no saben què fer i no atenen en altre remei que en l'estèril de queixar-se mansament.

En aquestes circumstàncies i en les pitjors que vindran a conseqüència de la guerra europea, el partit republicà podia haver sigut una sòlida esperança pel país, però el partit republicà està donant també un dolorós exemple de desorientació, d'impotència i d'afemellament. Salvant l'actuació enèrgica i constant del diputat per Tortosa, l'honrada persistència d'En Castrovido i la tasca seriosa d'alguns altres, molt pocs, homes republicans, els demés per conveniències personals, per ambicions impacientes o per innata bagarrería, els uns s'en van a servir al règim, els altres ajuden als partits monàrquics i tots actuen contra el bon nom, contra la serietat i contra la vida del partit republicà.

En l'orientació que cal seguir a Espanya respecte a l'actual situació d'Europa; en els remeis que cal aplicar per a posar la nostra indústria en condicions d'intervenir ventajosament en la propra lluita econòmica; en les mides que cal pendre per a preservar-nos de la fam que ens vé al damunt; en totes les qüestions d'interès nacional que cal resoldre si no volem desaparèixer com a nació, anem tots, els de dalt i els de baix, completament d'esma.

JEPH DE JESPU

Alegria prematura

LS nostres germanòfils estan, d'uns quants dies ençà, més contents que mai. Els innegables èxits dels alemanys a Romania els han fet creure que ja no queda cap dubte que la victòria final i total serà per Alemanya i els seus aliats. La seva alegria es manifesta en explosions de entusiasme bèl·lic i en sarcasmes i ironies contra l'Entente.

Però aqueixa alegria dels germanòfils és prematura. La victòria d'Alemanya, a pesar dels darrers èxits, continua éssent impossible. Volem suposar que la Romania sigui invadida completament i que es repeteixi allí el cas tràgic de la Serbia. ¿Voldria dir això que els alemanys i la seva colla han guanyat la guerra? Ah, no! Això només ho poden creure els qui no tenen noció de les forces militars i polítiques que lluiten en la guerra present. després de l'aixafada hipotètica de Romania, seguiràn en peu, com ara, Rússia, Itàlia, França i Anglaterra. I són aquestes quatre potències a les que ha de vèncer Alemanya. Vèncer a Bèlgica, a Serbia, al Montenegro i a Romania, constitueix un èxit mediocre. I el fet és que tot lo que fins avui ha pogut aixafar el colós teutó són nacions petites, dèbils. Podríem dir que Alemanya, no podent guanyar els grans, s'ha venjat sobre els infants.

Els germanòfils que aquests dies esbotzen d'alegria, van massa depressa a alegrar-se. Convindria que recordessin altres fets de la guerra actual, que també els van fer creure que la victòria alemanya era indiscutible, i que després han resultat d'una importància secundària. Exemples: la marxa dels alemanys a través de Bèlgica i fins a prop de París, la presa d'Anvers, la derrota dels russos de l'any passat, l'aixafament de Serbia, etcètera, etc.

Doncs pensin que lo succeït amb aqueixes victòries alemanyes succeirà també si Bucarest i tota la Romania fossin ocupats pels imperials. Molts crits, molt soroll, molts penjolls i banderes triomfals. Però la victòria final alemanya seguiria éssent verda, terriblement verda. I en la guerra lo que val és la victòria darrera. Guanyar al principi no vol dir res. En català diem que qui a la primera guanya, a la darrera s'escanya.

Es clar que més ens estimariem que els alemanys no obtinguessin ni les victòries parcials que obtenen. Aqueixes victòries allarguen la guerra i augmenten el vessament de sang. No diem nosaltres que *ara va bé*. Però tampoc tenen cap motiu els joiosos germanòfils per donar per decidida la sort de la lluita. ¿No en queden poques de partides per jugar!

FULMEN

Sonata XC

GUANTEU-ME, que m'esqueixo. I que m'hauria agradat ésser-hi! No pel sopar, no, que m'embaïen massa plats, pels discursos sublimes que es pronunciaren abans.

On? dieu; on voleu que fós? A l'homenatge a don Joan Perpiñá nou gran crucificat d'Isabel la Católica.

Lo grotesc és que s'ho va pendre en serio això de la crucificació; s'en recordà de Jesús i va sortir per peteneres, dient:

—*Fuè en una cena que realizó, Cristo, el acto quizás más trascendental de su paso sobre la tierra.*

Això és castella i això és cultura i això és tot lo que vulguin.

Olè, pels comerciants eloqüents! De tots modos ja porta la raó; segurament l'acte de dimecres ha estat el més trascendental de sa vida. Abans de sopar podia enllustar les botes a la concurrència; ara la gent no es renta els peus.

I el senyor Garriga-Nogués i Roig? Quin altre lloro! An aquest estic segur que li feren el parlament. Lo que hi ha és que qui el feu deü ésser un bromista com no en corren. Allò de:

«*En estos momentos en que el cáliz de nuestro pensamiento no vierte más aromas*

que los de la gratitud y el reconocimiento; en esta fiesta en que todas las fibras de nuestros corazones, vibran al unisono, pulsadas por el mágico acento de la satisfacción...»

Això no s'ho ha inventat vostè, senyor Garriga Nogués i Roig. Podria empescar-m'ho jo, que no sóc banquer, ni potentat, ni vispresident de la Cambra de Comerç i Navegació, però un senyor que és totes les coses nomenades no sab, no pot saber tant de poesia ridícula. I allò de: «*amontonamiento de horrores y de cadáveres que cual las pirámides de los Faraones será el macabro monumento que la civilización del siglo XX legará a la posteridad y someterá al juicio de la historia.*»

Molt ben aixafat, *salao*, però estic segur de que el senyor Garriga Nogués no sab qui eren els *Faraones*, i si ho sab, en fa mal us dels seus coneixements.

El governador, per no perdre la costum, també va quedar bé. El gran tonto no es va volguer entaular i això que la minestra era bona.

La veritat, en això de la creu en Prat va quedar millor, al menys s'en donà quasi vergonya. I el mal és que an En Prat li re-treuen i a vostè, senyor Perpiñá no li re-treuran. Ah! senyor Perpiñá, si sabia la diferència que va de dir: En Prat, a dir: don Joan Perpiñá, gran creu, president de tal cosa, orador eloqüent, etc., etc... (no veu que ni aixís el coneix ningú?)

Ja tornem a tenir batlle; veurem lo que durarà; sembla que hi ha qui no té pas molt bones intencions.

Al Congrés fan pressupostos. I per acabar, una mala nova. Emili Verhaeren, el poeta belga, ha mort destroçat per les rodes d'un tren.

A la seva memoria gloriosa.

MORITZ IX

La "ficha" d'un home perillós

A l'objecte de facilitar la tasca de la policia, que aquests dies no's dona punt de repòs buscant an En Samblancat, amb el piadós intent d'engarjolar-lo, tenim el gust de inserar en aquestes columnes l'últim retrat que s'ha fet fer *expressament* nostre estimat amic.

Fixeu vos-hi bé, *secretos*, i aixís vos estalviareu *planxes de 42* com les que haveu fet darrerament.

Qué prevaricadores ni qué ocho cuartos

ON Angel Urzáiz llamó, la otra semana, prevaricadores a los ministros y a los diputados romanonistas. Como entre todos los bachilleres y licenciados de la mayoría no había uno que supiera, por mucho que todos la hayan practicado, lo que es prevaricación, hubo que consultar el diccionario para ver lo que significa la palabra. Mientras se averiguaba esto, las ranas del pantano decidieron indignarse, y hubo una trifulca mayúscula.—¡Que emplumen a

ese tío!—gritaba uno.—Dejadlo, que está calamocano—añadía otro.—Si nosotros prevaricamos con Riotinto, su señoría prevarica con la Real Compañía Asturiana—agregaba un tercero.—No le contesten ¿no veis que está perturbado?—chillaba Sánchez Guerra, echando los herrados cascos por alto y alargando sus dientes de caballo. Fué lástima que el señor Soriano no se encontrara en la Cámara para repetirle a Sánchez aquello: «Su señoría es natural de Cabra, diputado por Cabra y aumentativo de ídem.» Hasta Rodés se creyó en el caso de salir por el decoro del Parlamento. Pero ¿se figura Rodés que él y el Parlamento tienen decoro? El diputado por Balaguer, hablando de decoro político, nos hace el mismo efecto que nos haría el diablo predicando un trisagio, recomendándonos continencia y sobriedad.

[Singular Parlamento, el español! Habla, un día, Melquiades Alvarez de embarazar o estorbar la labor del Gobierno, y los niños góticos, los colmistas de la mayoría piensan en las criadas que han embarazado, y se rien, y toman el pelo al impotente *Chantecler* asturiano, diciéndole: «no embaraces, Melquiades». Otra vez, nombra un orador en el Senado a la culebra y todos los viejos babosos, todos los sátiros de la Cámara Alta, desalojan aterrorizados el salón de sesiones, gritando: «¡lagarto! ¡lagarto!». Culebra, lagarto! Culebrones, lagartones. ¿Qué otra cosa son ellos?

La mayoría se forma con lo más inútil de cada casa, con los fracasados de todas las carreras, con una turbamulta y un anónimo de pollos que sus padres se han cansado de mantener y a los que les han procurado un acta para que los alimente la nación. Y así se recluta toda la patulea de señoritos jacarandosos de Madrid, de chulillos perfumados, de abogadetes boquirrubios, de deportistas triscadotes y cazaherencias, de admiradores del Gallo y del rey y de clientes de casa de doña Mariquita, y se fabrica ese Congreso de chupadores de caramelos y de lo que se presente, ese Congreso de titiriteros y de coraulas, de diputados de guiñol y de monigotes engolletados. Ese Congreso estaría muy bien si sirviera para divertirnos. Pero esos chicos son unos cotorrones. Su oratoria es psitacismo y cacatuisimo puros. No tienen talento ni chispa. Los mamarrachos no valen los caramelos que se comen, la luz y el carbón que gastan. Sus cabriolas y sus rebuznos nos salen demasiado caros.

Y aun se enfadan, porque un ciudadano digno les llama prevaricadores. ¿Como si no lo fueran! ¿Prevaricadores? ¡Vaya unos circunloquios que gastan algunos para llamarle a uno ladrón! ¿Prevaricadores? ¿Cómo se entiende, prevaricadores? Pillos pregonados, sanguijuelas de la patria, chupadores de su sangre y mamadores de su leche. ¿Prevaricadores? ¡Qué carajo, prevaricadores! Ladrones, ladrones. E hijos de ladrones. Y nietos de ladrones. Sangre de hidalguía por los cuatro costados. Y además padres y abuelos de ladrones más rapaces que ellos. Ladrones de cotos, ladrones de dinero y de bolsas, ladrones de honras. ¿Pues no sois vosotros los consejeros encubridores de las grandes Compañías? ¿Pues no sois vosotros los que ganáis vuestras representaciones sobornando al cuerpo electoral y emborrachándolo y hartándolo y escamoteándole el acta y encarcelando a vuestros contrarios? ¿Pues no sois vosotros los que amparáis el robo y la sangría de Africa? ¿Pues no sois vosotros los que amañáis esos presupuestos ignominiosos, que son el pesebre de todos los gandules y de todos los tunos de la nación? ¿Pues no sois vosotros diputados por la pecunia y el voto de vuestros papás? ¿Y no se enriquece tu hijo por tí, Romanones? ¿Y no es por tí director de no sé qué, el tuyo, Navarro? ¿Y no se abrevan diez parientes tuyos en los canales que nosotros pagamos, Gasset?

Y aun se enfadan también los diputados republicanos—los diputados de la alfalfa, de las mulas, de los zapatos de cartón, los diputados contrabandistas y aventureros—aun se enfadan, porque afirmamos que comen a dos carrillos. Si ellos no comen, ¿quién come? Si no comen, ¿por qué callan? ¿Qué les impide, entonces, hablar? ¿Por ventura se han quedado afónicos? Pues a renunciar el acta tocan, que hav otros ciudadanos que tenemos muchas cosas que decir. Pero, ya caigo. Sin duda nuestros diputados se han incomodado porque les ha parecido floja la

expresión. Debíamos haber dicho que en vez de a dos carrillos comen a cuatro, o a ocho, o a diez. Es claro, nos olvidábamos de las bocas de sus amigos y paniaguados. ¡Ah, diputados trapaceros, diputados inmorales! ¿Qué día invadirá el pueblo esa casa de crimen, ese salón de iniquidades, y os clavará de una lanzada en vuestro asiento?

ANGEL SAMBLANCAT

Ginebra, noviembre 1916.

Notes de fóra

Pont de Cabrianes.—No és possible que els pacífics habitants d'aquesta colònia callem les males tretes que ja fa massa temps aguatem d'un enmascarat pal'lurdo convertit en un munt d'ignorància i verí a la vegada. Es hora de parlar sense fer embuts i per això li diem que el ball es una diversió honesta; que les trapaceries i coaccions per a fer impossible aital diversió i les menaces de que farà despatxar i treure de casa a determinats veïns, són una grollera indignitat a la que contestarem repicant-li de ferm la... LA CAMPANA.

¿Que no's recorda, mossèn palurdo, de quan tingué de sortir als quatre peus del poble de Balsareny?

Es que'l sospira aquell cames ajudeu-me?

Sant Joan de les Abadeses.—En aquesta vila hi tenim un re-verent que de tant viu se perd de vista.

Aviat farà mig any de aquella célebre peregrinació que els que'ns exploten la llana semblava volien convertir en un sàinet, i els veïns que sacrificant-se deixaren ses habitacions per a major comoditat dels romeus, encara tenen de cobrar l'import de l'hostatge.

Aquest *manu*, des de que'ns el facturaren del poble del Vilà, ens ha donat sols proves de que la seva caritat cristiana, no pasa més enllà dels forros de la seva butxaca. Ens ha apujat les cadires de l'esglesia, els drets del casament; ha tarifat les misses a un preu que... tira peixet! Això, que abans deien era sols la voluntat o una almoïna, ho té posat a jornal com els manobres, etzètera, etzètera.

Si continuïa aixís, aviat guanyarà a n'aquell ermita dels Dolors, que deia a la Mare de Déu: —Miréu, mestressa: ja veieu que ho faig amb tota conciencia. *dos per mi i un per vos.*

La llana cada dia va més escassa, i amb aquests procediments aviat no trobaran ni un bè per tondre. Aquest reverent Gana, compadit de la precaria situació que travessa l'obrer, vinga apujar lo seu i abaixar lo dels altres. ¿Es fins aquí que arriba vostra caritat? ¡¡¡Hipòcrites!!!

No es estrany que al poble del Vilà el dia que es tragueren de sobre aquest mobile hi hagués una alegria tant gran, pitjor que si els hi hagués caigut la *grossa*. Ara ens toca a nosaltres, carregar els neulers.

EL PLAT DEL DIA

—¿Còm estem de subsistències?

A punt ja d'entrà a l'hivern, ¿se sab si ha prés el Govern les degudes providències?

—Les ha preses, i de punta.

—Sí?... Què ha fet?

—Ben meditat,

ha cregut que lo indicat

era nomenà una Junta.

—De fondistes?

—De politics,

que han acceptat la missió

de resoldre la qüestió.

—Es que'ls moments son molt crítics,

i si la Junta no corre,

a tal punt hem arribat

que'l dia menos pensat

tót això se'n va a la porra.

—Així ho diuen quatre embrolles

pel gust, no mes, d'alarmá...

¿Que's creu que embaraí el pa

es com el bufà i fè ampolles?

El problema és d'una especie

que vol calma i serietat,

i no pot ser remenat

per gent exaltada i necia.

—Bé... El cas no és de reflexions

ni d'arengues...

—Doncs de qué?

—De llonguets. ¿No sab vostè

que la fam no admet raons?

—Qui respondrà a la pregunta es la Junta.

—Però quan?...

Mentres el temps va passant

¿què diu, què fa la tal Junta?

—Treballa. Primerament,

per subjectar-se a una norma

i donà a la cosa forma,

ha estudiat un reglament.

Després, amb plausible urgencia

que'l seu interès denota,

ha demanat una nota

exacta de l'existencia

del sucre, de les patates,

de l'arròc, dels macarrons,

de les cebes, dels cigrons,

de les sardines en «latas»,

de l'ordi i blat en conjunt

i de la sal pel salé.

—¿I no ha demanat també

la dels turrons d'Agramunt?

—La Junta té molt decors...

—Ho crec perquè vostè ho diu,

que sinó...

—Bé, ¿que se'n riu?

—Al revés! Si casi ploro!...

Es coneix que les *lumberas*

a qui s'ha entregat el tema

saben tant d'aquest problema

com el gat de fer culleres.

Mentres ells maten les hores,

i consulten estadístiques,

i fan notes cabalístiques

sobre sacs i portadores,

els magatzems van buidant-se,

els frescos, arrodontint-se,

el firmament, ennegrint-se

i les cuines, apagant-se.

—Però...

—Res!... ¿Sab lo milló

que pot fer la Junta?... Anà

a buscà un bon capellà

que'ns dongui l'extremaunció.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 24 AL 30 NOVEMBRE DE 1916

Per terra

Al front occidental, segueix la calma. No hi ha més que accions de artilleria. Però de segur que, d'un moment a l'altre, els al·liats donaran un cop fort.

Al front rus, calma també.

Al front italià, més calma.

Continúa essent a Orient el centre d'activitat.

Al front romanés, s'ha empitjorat molt la situació. A més de l'avenç de les tropes de Falkenhayn, hi ha hagut el pas del Danubi per les de Mackensen, al sud-oest de Bucarest. Es de creure que vindrà aviat una contraofensiva rusoromanesa, perquè si no, Bucarest estaria en perill.

Al front de Macedonia, els al·liats han fet alguns avenços a la regió de Monastir.

Per mar

Els alemanys repeteixen els *raids* de vaixells lleugers a les costes angleses, però sense cap resultat important. Ells diuen que en el darrer *raid* han enfonsat un plegamíes.

A l'Egeu, un altre vaixell-hospital anglés ha anat a fons, probablement torpedejat, salvant-se tothom.

Per aire

L'activitat aèria ha disminuït lleugerament sobre el camp de batalla.

Un nou atac dels *Zeppelins* a Londres ha tingut per efecte la destrucció de dos d'aquests monstruosos dirigibles.

Se confirma l'anunci de vaga general de tots els oficis i a tota Espanya per al dia 18. Ja deuen saber que és com a protesta de la puja de queviures; i que per això la veiem amb simplicitat.

A la vaga voluntaria de braços contra la vaga forçosa de *ventrells* sempre hi som.

En el darrer número de *España*, amb el títol humorista «Artículos de consumo gratis», es publica un llarc solt en el que prenent peu d'un article de l'Andicoberrí, es proposa que la «Societat d'Autors» intervingui per a exigir el pagament dels articles dels periodistes, acabant amb l'abús de les reproduccions gratuïtes. Estem del tot conformes. Emperò ens permetrem una petita advertència, respecte a un paragraf de *España*. Diu aixís:

«Se trata de la abusiva apropiación que muchos periódicos de provincias cometen con los artículos publicados en la prensa de Madrid.»

Home! Hi ha de tot. Nosaltres també sabem que de vegades aquesta *abusiva apropiación* la fa la premsa de Madrid. LA CAMPANA DE GRACIA està tipa de comprovar-ho amb articles per ella publicats originariament. I de vegades amb aquelles heretgies mateixes de que tant se dol *España*, de mutilació, suplantació, etc.

Que consti. No tot ens ho hem de carregar els provincianos!

¿Algú sab si el marquès d'Olérdola ha fet verament feina profitosa a Madrid?

Tal com s'ha comentat i debatut el seu viatge, no hi ha Déu que ho sàpiga.

Però el noi ha conseguit son objecte de cubrir les apariències. Doncs, pot estar satisfet.

S'ha reunit una altra volta l'Assamblea de la Mancomunitat. Els diputats forans jüguen al Parlament amb una gran fruïció, i el senyor Prat de la Riba, des de son alt sitial, somriu, mefistofèlic: I els professors de les Escoles Superiors (de Bells Oficis, de Bibliotecaires, d'Agricultura, etc., etc.) riuen sorollosament.

Fa uns dies, l'*Osservatore Romano*, maxim carcunda de la premsa mundial, feia un apela-ment a tots els catòlics d'Italia dient-los-hi que la masoneria s'ha conjurat per a donar la batalla contra Déu. ¡Recristina, no ens faltava més que aquesta batalla! Prenent peu d'això deia el diari romà que deu fer-se nou oferiment al Papa del palau del Escorial.

Per nosaltres, encara que sembli mentida, no hi ha cap inconvenient. Que vingui a l'Escorial. Estem convençuts que amb ell i darrera d'ell vindran molts quartets. I en aquests moments ens sentim «Atracció de Forasters». Aquesta està segurament rumiant la manera de combinar un hostatge pel Papa a Barcelona. Ens fa una mica de falta. Com que se'n ha anat Muley Hafid!...

S'asegura que la fonda rivalitat existent entre els dos reis de la tauromaquia, En *Joselito* i En *Belmonte*, ha arribat al màxim, i que aquests dos senyors han renyit.

¡Amb aquest motiu, regna una gran expectació i es creu segura la dimissió del Comte de Romanones, que no ha sapigut, mancat de tota previsió, evitar tan greu conflicte.

La setmana que vé

Número extraordinari

DE

La Campana de Gracia

IL·LUSTRACIÓ ESPLÈNDIDA

Text de Gabriel Alomar, Jeph de Jespus, Angel Samblancat, Marius

Aguilar, Rovira i Virgili, J. Burgas, R. Raventós, C. Gumá, etc., etc.

8 planes

10 cèntims

«El ciudadano alegre y confiado»

Demà es publica la Butlla de la Santa Creuada.

El senyor Bisbe ens ho fa sapiguer, però a nosaltres ens té sense cuidado.

Això de la Butlla, en tot cas, deu anar per aquells que havien de venir a acompanyar el rei... que s'han dallòs a les alces.

A la Ciutat de les Mallorques s'ha fundat una agrupació de carlinofs amb el títol de «Pelayos.»

«Pelayos...» «Pelayos...» Deuen ésser «Petits Pelayos!»

Caza mayor.

Han tornat a volar zepelins damunt de Londres; i els anglesos n'han tornat a cacar dos.

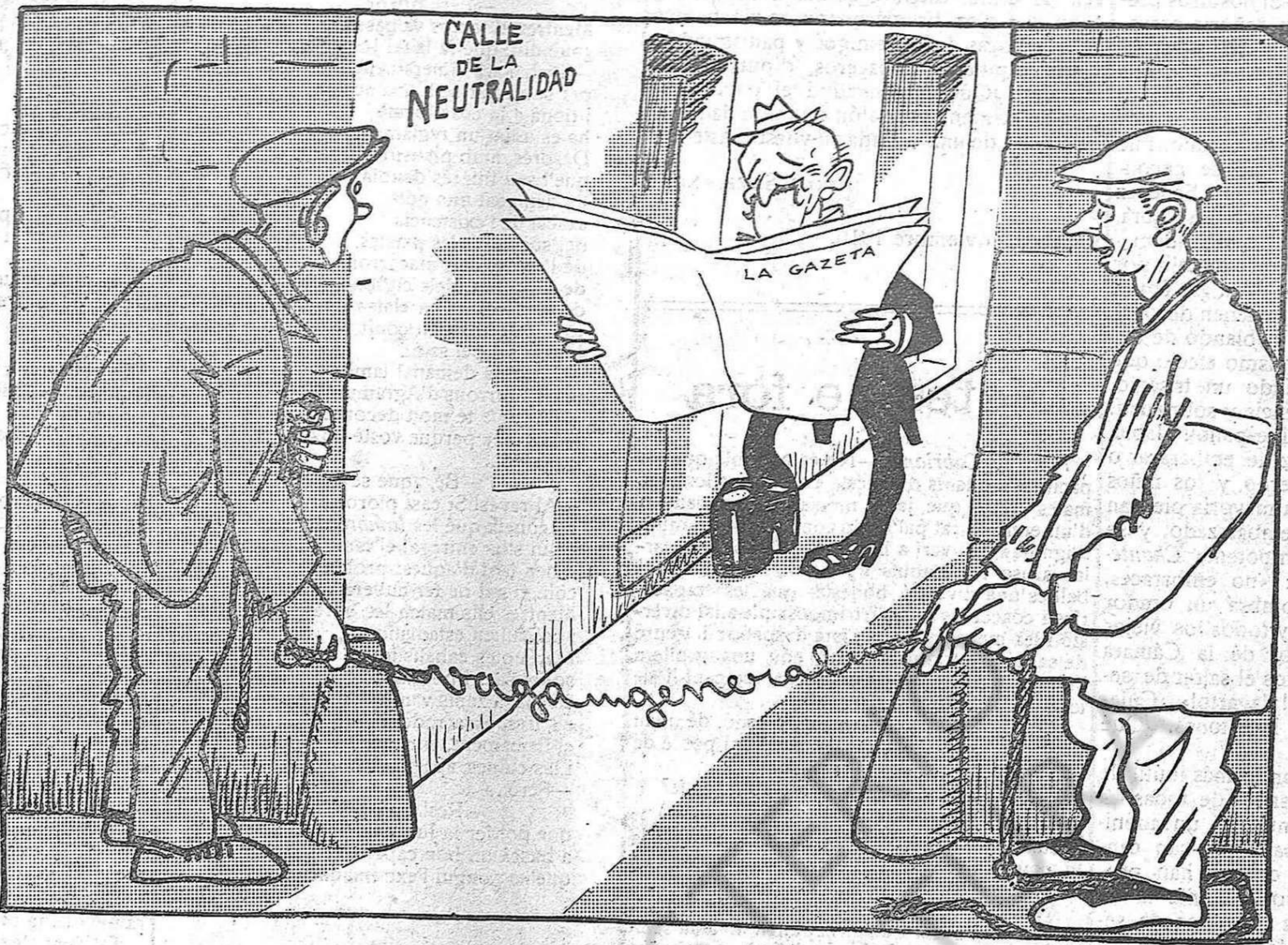
Dues bombes llençades, total: nou ferits.

Dos zepelins incendiats, total: tres o quatre milions de pessetes i una cinquantena de tripulants alemanys morts?

Tan mateix els surt una mica car això d'espertarr?

Pels successos de Cenicero han sigut dictades un grapat de sentencies riguroses.

I pels successos del Marroc i Girona, demostrats i provats per En Marcellí Domingo, quantes sentencies han sigut dictades?

— Dona gust passejar per aquests carrers!...

El dia 7 tindrà lloc, a Madrid, un homenatge an En Dato.

Consistirà en un esmorzar i l'entrega de un album de firmes.

L'esmorzar li envejo, que les firmes rail!...

Els germanòfills en varen recullir cent mil, figureu-vos si deuen anar barates.

Sentint campanes?

Han correut rumors de si el diputat republicà Nogués pensa saltar també a la monarquia, com en Salvatella, com en Junoy, com en Rodés...

Bon vent, si fos veritat!... Pensem que'ls que se'n van són dignes de anar-se'n i que en el cedàs hi quedael gra i lo demés és palla.

I vinguen rumors! Aqueixos són procedents de Madrid i donen compte d'un projecte de fusió entre datistes i mauristes.

Deuràn fusionar-se els [còssos, que lo que és els esperits no'n fa pas poques de [anyades, que estan units.

En un casinet de la Barceloneta ha tingut lloc el solemniat acte de descobrir el retrat del regidor radical senyor Rocha.

Ja sé què devien dir els presents al veure'l: —Qui és?

Camí de la victoria italiana o De teves a meves ¿quantes te'n menjaries?

Els aldarulls i altres excessos—més o menys infantils—dels estudiants han acabat tancant-se les portes de l'Universitat.

Però, ¿tornaran a obrir-se? Per a conseguir que no s'obriessin fins que les Universitats fossin tot lo contrari que ara són, valdria la pena de que'ls estudiants fessin no un motí, sinó una revolució.

Ja hauràn vist que ha sortit un nou diari germanòfil. Què?... ¿hi ha necessitat de que'ns en riem una mica? No cal, oi? Pensem solsament que és una de les primeres senyals per a conèixer l'inepcia dels alemanys, el mal empleu que donen als seus diners. El floret de diaris que han fet a Barcelona ho demostra palesament. Fills, sembla que'ls triin!

An el senyor Puig de la Bellacasa, que està malalt (desitgem que millori), el va anar a visitar el regidor Polo. I diuen que'l malalt el rebé mo't fret. Home, naturalment!

En Lluïset Ballbé i Gallart, el diputat per obra i gracia del bon cor d'una dama influent del districte vilademulenc, extasiada davant dels set cents i pico de trajos i vuit mil tres centes sis hermilles que va estrenar durant el període electoral, declinant l'ànim del «marit llur»—que diria el doctor Martí i Julià—que era abans entusiasta d'En Pere Rahola, està d'allò més content amb nosaltres perquè la setmana pasada el proclamarem futur marquès de Minimax. Es comprén. En Romanones no havia atinat encara a tenyir-li la sang de blau, i ara, per no fer-lo quedar malament davant dels amics, li donarà l'anhelat títol. En els temps que correm, el comte no pot tenir descontents als nois de la majoria.

I, además, s'imposa millorar la raça de la noblesa catalana, i cal convenir que En Ballbé és un model de «guapesa», mentres que'ls Peres Graus i els Godós, els Marianaos, etz., justiquen plenament allò de la dita de que el «home i el oso»... etz., etz.

Al menys, que quan vingui aquell sanyó de Madrid, no pugui dir:

¿Estos son nobles? ¡Carai! ¡Tenen cara de granueta! Suerte de Fabra i Ballbé que hacen la mar de pachueca! I, como hay Dios, no está bien que gentes de la nobleza, se parezcan a Cambó el de la faz triste y fea.

—Calla, ara em recordo que haig d'enviar la benedicció a En Francisco Josep...

—Per a que hi arribi més depressa, li ofereixo el meu fusell.

Quins papers s'han de fer, per a viure! Llegeixo que'l Sant Pare va enviar la benedicció al emperador d'Àustria Hongria.

Benedicte XV, que és italià de soca-arrel, figureu-vos lo que devia patir al representar tan irònica comedia.

Déu me'n guard de trobar-m'hi.

All right!

Per fi, els estudiants han acordat no entrar més a classe fins passades les vacances de Nadal.

Ben xafat!

Per lo que hi feien!...

Trobem que encara demanen poc; haurien de exigir que'ls hi portessin l'aprovat a casa.

Els mauristes barcelonins ja s'han reunit per a parlar de eleccions.

Fan bé.

Mentres fan això no van de mal cap.

El Rei Nassari, de Bulgaria, ha anat a Viena per a assistir al enterrament de En Quico-Josep. Diu que anava darrera les despulles tot compungit.

Es clar, devia pensar: «Avui per tu, demà per mi.»

I ail... aquest demà se'l deu veure tant a la vora, tant a la vora, que la punta del nas ja és a la fossa.

ALMANAC

DE

La Campana de Gracia

per a 1917

es posarà a la venda d'aquí pocs dies

Preu: DOS ralets

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8